eo Citizensi ad annum 1189. his verbis: secundùm Arnoldum Abbatem Lubecensem in Chronica sua Slavonica. Et ad ann. 1198. quemadmodum Arnoldus Abbas Lubecensis in Chronica sua Slavica testatur. Arnoldus, quas partes in Helmoldiano Chronico continuando susceperat, fide optima persecutus est, & Slavicam historiam, cui res Lubecenses, & alias in Imperio, necnon in Syria gestas, suis quasq; locis, diligenter inseruit, ad annum salutis Christianæ clɔ CCIX. perduxit. Usus utergq; Auctor est dictionis genere barbaro, id est, tali, quale illud seculum, in quod illi inciderunt, ferebat. Quare frustra ab iis dictionis elegantiam et orationis concinnitatem requiras; cum in illis legendis non tam stylivet elocutionis majestas, quàm rerum fideliter ab istis expositarum cognitio æquis rerum æstimatoribus spectanda sit. Delituerunt illi in Monachorum pulpitis usq; ad annum CH. clɔ IɔLVI. Lecti tamen, et in frequenti usu, magnoq; in pretio habiti fuere apud istos, qui tunc de rebus Slavicis, aut Saxonicis aliquid commentari, aut in literas referre studerent. Sanè Hermannus Kornerus, Lubecensis, familiæ Dominicanæ monachus, qui usq; ad annum CH. 1435. suam perduxit historiam, cujusq; exemplum unum MS. membranaceum Lubecæ, et aliud Lunæburgi servatur, omnes fere Helmoldi et Arnoldi narrationes operi suo sæpe vix vocula mutata, interposuit. Ita Auctor Anonymus Chronici Slavici, quod Erpoldus Lindenbrogius inter Scriptores rerum Septentrionalium edidit, non modò operæ Helmoldi se profecisse fatetur, sed in plerisq; etiam narrationibus ipsa verba et contextum Helmoldi repetit. Krantzius etiam aliquoties integras historias ex Helmoldo in suos libros transscripsit; ut alios nunc silentii conopæo involvam, inprimis, qui posterioribus seculis vel de Saxonicis, vel Lubecensibus rebus conscribere aliquid tentarunt; quorum, de nostris potissimùm rebus et nostra et Latina lingua, conscriptos libellos circumferri videmus. Primus Helmoldum luci dedit Sigismundus Schorckelius, anno, ut dixi, clɔ Iɔ LVI. Sed quòd vir optimus in exemplar MS. majori ex parte mutilum incidisset, quodq; de Arnoldi historia tantùm prior a novem haberet capita, ibi subsistendum illi fuit, id est, in anno 1172. quo Henricus Leo, tunc Lubecæ Dominus, ex Syria rediens Constantinopolin usq; pervenerat. Editio hæc anno 1573. iterata, aut certè cum epistola nuncupatoria, alio characteris seu typorum genere renovata, prodiit. Manum deinde Helmoldo, et qui illum continuavit, Arnoldo admovit anno clɔ Iɔ XXC. clarissimus et de re literaria optimè meritus ille Polyhistor Reinerus Reineccius. Qui cum duos MSS. codices consecutus esset, alterum è bibliotheca Lubecensi, idq; operâ Andreæ Pouchenii, tunc ibidem Superintendentis, alterum à Christiano Distelmeiero, horum, et inprimis Lubecensis libri beneficio ille edidit, quosq; hactenus hos Scriptores uno volumine editos habuimus. Distelmeieri liber multis modis, et rebus et verbis, imperfectus et mancus fuit; imò integra alicubi capita in illo desiderata sunt. Quare Reineccius Lubecensi Codice optimo potissimum usus, Helmoldum totum, Arnoldum etiam penè integrum dedit, videlicet usq; ad Comitia, quæ Otho IV. anno 1209. Aldenburgi in Misnia habuit. In eo enim loco cùm in Lubecensi MS. exemplari folia nonnulla à fine perierint, quæ jactura adhuc hodie in eodem conspicitur, finire ibidem editionem suam, in initio capitis XVIII. libri VII. coactus est. Quæ deerant quatuor capita, postea Lindenbrogius cum Rer. Septentr. Scriptoribus anno 1609. cum lite-